LIBRIS | We know books

ECATERINA CARADJA CANTACUZINO

O AUTOBIOGRAFIE

Traducere din limba engleză
ELENA FOFIU

Prefață de
GEORGETA FILITTI

Note de
MAXIMILIEN CARADJA JOHNSON

LITERA
București

LIBRIS | We know books

Cuprins

Prefață 9

Capitolul 1 13
Capitolul 2 30
Capitolul 3 48
Capitolul 4 64
Capitolul 5 83
Capitolul 6 107
Capitolul 7 123
Capitolul 8 136
Capitolul 9 156
Capitolul 10 171
Capitolul 11 188
Capitolul 12 209

Epilog 229
Cuvânt de încheiere. Revenirea în țară 239

LIBRIS | We know books

CAPITOLUL 1

Urzici! Mi le amintesc foarte bine. S-a întâmplat cu mulți, mulți ani în urmă și aveam doar trei ani, dar mi-au lăsat o impresie de neuitat: sunt prima mea amintire.

Eram plimbată într-un landou – unul dintre acelea englezești, grele – pe care îl împingea cineva în sus pe un drum înclinat, ce ducea de la gara Rotherbridge[1] la orfelinatul ducesei de Leeds[2]. Pe marginea drumului creșteau tufe mari de urzici înțepătoare și usturătoare. Când am ajuns în vârful dealului, landoul a prins viteză; chiar atunci, una dintre roți s-a lovit de ceva, cărucio-rul s-a răsturnat, iar eu am aterizat direct în mijlocul urzicilor! Am ajuns la destinație plângând și cu urticarie pe toată pielea; vreme de câteva zile, am suferit de o mâncărime teribilă și de o usturime îngrozitoare.

Gândindu-mă la acest lucru acum și privind în urmă prin prisma celor 98 de ani ai vieții mele, observ că „întâmplarea cu urzicile" s-a repetat în multe moduri diferite. Fără să fi făcut ceva, am ajuns în situații care mi-au provocat nu numai durere fizică, ci și suferință psihică extremă. Am trecut prin tristețea pierderii cuiva drag, sărăcie și, în final, pierderea tuturor lucrurilor cu care eram obișnuită, chiar și a țării mele.

Dar au fost și momente extraordinare, de plăcere pură; relații profunde de iubire; bucurii satisfăcătoare, acelea care apar atunci când treci peste dificultăți; prietenii durabile cu oameni dragi; și mulți ani de călătorii, nu doar în Europa, ci și prin toată America. În toate momentele acestea – cele plăcute și cele neplăcute –, am avut lucruri importante de făcut, care m-au menținut pe linia de plutire.

[1] În 1896, gara din apropierea orfelinatului se numea Rotherfield. (n.tr.)

[2] Soția celui de-al șaptelea duce de Leeds a înființat în 1869 o instituție pentru fete care, de-a lungul timpului, a avut diverse denumiri. (n.tr.)

LIBRIS | We know books

Să ne întoarcem la primii mei ani de viață, în acel orfelinat englez, unde mi-am dezvoltat ceea ce a fost numit spirit de independență, care mi-a fost de mare folos.

În orfelinatul ducesei de Leeds, condus de ordinul catolic Surorile Sfântului Prunc Isus[1], am petrecut zece ani lungi și plini de singurătate. Călugărițelor li s-a spus că mă numesc Jeanne Bardin, că părinții mei au decedat într-un accident de tren și că eram de origine franceză. Domnul brunet și chipeș care m-a dus acolo trebuie să fi făcut niște aranjamente speciale ca să fiu acceptată, deoarece niciuna dintre celelalte fete nu avea mai puțin de șase ani.

Nu era un orfelinat în sensul obișnuit al cuvântului, ci mai degrabă o școală pentru fete orfane. Încă de la bun început m-au intimidat clădirile impunătoare, întinderea vastă a domeniului și fetele, care erau toate mai mari decât mine. Cinci sute de eleve, 40 de călugărițe și personalul angajat să lucreze acolo locuiau pe un domeniu de peste 120 de hectare. Era o clădire imensă, cu trei niveluri, cu o biserică mare la un capăt și numeroase anexe.

Majoritatea fetelor primeau instruire pentru a deveni personal casnic: cameriste și *tweenies* („fete în casă"). Dar cele cu capacități mai mari de învățare primeau instruire pentru a deveni bone sau dădace. Pe vremea aceea, în anul 1896, „dădaca" englezoaică era practic o instituție. Austere și severe, dădacele au făcut probabil mai mult pentru a insufla valorile englezești vecinilor lor europeni decât o mulțime de misiuni diplomatice. Era o cerere mare pentru serviciile lor.

Aproape jumătate dintre călugărițe erau profesoare și le spuneam *Maică*; celelalte, de rang inferior, munceau câmpul și le spuneam *Soră*. Fiind o instituție atât de mare, era necesar să ne cultivăm singure hrana.

Nu doar că eram prea mică pentru a participa la lecții, dar nu mi s-a permis nici să locuiesc în același dormitor cu celelalte fete.

[1] Din engleză: Sisters of the Holy Child Jesus (n.tr.)

Mi-au găsit loc în camera uneia dintre surori, o încăpere mare, cu tavan înalt, unde pătrundea mereu frigul. Cum intimitatea era foarte importantă, patul surorii se afla în spatele unui paravan de perdele. Am locuit în această cameră în toți cei zece ani petrecuți la orfelinat, dar am împărțit-o cu diferite surori.

Eliza, una dintre menajere, m-a luat sub aripa ei. Venea în fiecare zi în camera mea și mă supraveghea. Pentru că îmi era greu să-i pronunț numele, îi spuneam *Yiza*. Ea m-a învățat să fac baie așa cum trebuie. După ce intram în cada plină cu apă caldă, purtând doar o cămașă lungă, Eliza punea pe mine un fel de pelerină albă din bumbac, cu o deschidere pentru cap. Apoi, cu brațele sub pelerină, îmi dădeam jos cămașa, mă spălam, mă ștergeam, îmbrăcam cămașa din nou și, la final, dădeam la o parte acoperământul. Era considerat nedemn de o fată bine-crescută să-și expună trupul neacoperit.

Pentru că nu aveam lecții și nici sarcini de îndeplinit, dispuneam de libertatea de a cutreiera în voie domeniul. Mereu căutam lucruri care să-mi stârnească interesul și spiritul de aventură și, dacă nu găseam nimic, născoceam eu ceva. Odată, am mers în hambar și am luat un pumn de arpagic, pe care surorile îl păstrau acolo până în momentul plantării. Am ieșit în grabă și m-am îndreptat spre pădure, unde mi-am găsit un ascunziș în care să mă bucur de *fructul interzis*. Micile cepe au avut un gust oribil, dar măcar avusesem parte de o mică aventură.

De-a lungul anilor, oamenii m-au întrebat: „A fost îngrozitoare viața într-un orfelinat? Te-ai simțit foarte nefericită?"

Nu-mi amintesc să mă fi simțit speriată sau să fi fost abuzată sau neglijată. Dar îmi amintesc că eram furioasă. Călugărițele îmi spuneau: „Domnul a vrut ca părinții tăi să meargă la El împreună". Poate că îmi spuneau acest lucru din compasiune, dar pe mine mă înfuria. De ce i-a luat pe amândoi? Nu putea să-mi lase unul din ei? Eram *supărată* pe Dumnezeu!

LIBRIS We know books

După ce furia mi s-a mai potolit, am început să visez cu ochi deschiși că voi fi adoptată, ca și celelalte fete. În mod firesc, toate ne doream să trăim într-o casă frumoasă, cu mulți servitori, și să avem părinți iubitori care să ne îndeplinească orice dorință.

Am amintiri plăcute? O, da. Mai ales legate de dulciuri. Mi-au plăcut dintotdeauna, poate chiar prea mult. Nu prea ni se serveau deserturi la cantină, dar din când în când primeam *rock cakes*, niște fursecuri crocante care fuseseră numite așa datorită texturii lor. Și mai erau și bomboanele! În fiecare săptămână, primeam drept bani de buzunar o monedă de un farthing (patru astfel de monede făceau un penny englezesc). Cu ea puteam cumpăra (de la una dintre surori) fie vreo șase dropsuri mici în formă de pară, fie preferatul meu: o bucată lungă din lemn-dulce răsucit, numită „șiret". Ce decizie dificilă!

Însă adevărata plăcere o simțeam după ce mă decideam ce să cumpăr, pentru că atunci mă furișam într-un loc retras ca să-mi savurez comoara. Un pervaz lat la fereastră, încastrat în pereții groși de piatră, era locul meu perfect când vremea era rea. În zilele însorite, mă ascundeam în spațiul ascuns de grămada mare de bolovani, la baza crucii mari din cimitir. În aceste ascunzători doar de mine știute am petrecut multe ore, în tihnă și cu mulțumire.

Celelalte fete își înfulecau dulciurile în câteva minute, dar eu încercam să le fac să țină cât mai mult. Mai întâi, desfăceam legătura de hârtie, trăgeam adânc aer în piept și încercam să identific aromele. Apoi, luam o îmbucătură minusculă, pe care o lăsam să se topească încet pe limbă. Gustam pe rând dulciurile picante cu aromă de *Gaultheria* și cele acrișoare cu aromă de portocală sau lămâie. Și mereu îmi lăsam și pentru altă dată. Da, banii mei de buzunar se duceau ÎNTOTDEAUNA pe dulciuri.

Pe măsură ce au trecut anii – întotdeauna prea încet pentru un copil –, am ajuns destul de mare să particip la lecții. Totuși, mă simțeam în continuare separată de celelalte fete, pentru că nu aveam voie să stau în dormitor cu ele. Nimeni nu mi-a spus vreodată de ce.

Tutorele meu, Georges Garnier, venea cam o dată pe an și aducea cu el un fotograf. Călugărițele îmi ondulau părul în bucle lungi, mă îmbrăcau într-o rochie drăguță și mă așezau în poziția potrivită pentru a fi fotografiată. Sunt sigură că tutorele meu le explicase pentru ce avea nevoie de fotografia mea, dar eu știam doar că trebuia să fac ce mi se spune.

Cred că surorile și-au dat seama că eram un copil singuratic și au încercat să mă ajute. Odată, când fusesem nevoită să stau în camera mea pentru a mă recupera după oreion, călugărițele au trimis una dintre fetele mai mari să-mi țină companie. La un moment dat, am auzit apropiindu-se de noi un grup de vânători în căutare de vulpi și am vrut să merg la fereastră să-i văd.

– O, nu! a strigat fata. Du-te înapoi! Sunt călărețiі fără cap. Sunt fantome! Nu au capete, nici caii lor nu au. Nici câinii! Până și vulpea e fără cap!

Ce mai aventură! Imaginează-ți: o ceată de călărețі fără cap, pe cai fără cap, cu câini fără cap, urmărind o vulpe fără cap – m-a trecut un fior din cap până-n picioare! Cu ochii strâns închiși, am ascultat amândouă cu urechile ciulite cum se apropiau de orfelinat. O parte din mine ar fi vrut cu disperare să tragă cu ochiul, dar cealaltă, paralizată de frică, a câștigat.

– Acum, mi-a șoptit fata, pune-ți repede mâinile la spate. Nu trebuie să ai pielea albă la vedere când sunt fantomele prin preajmă. Fața e în regulă, dar restul trebuie acoperit.

Am stat nemișcate, cuprinse de o teamă plăcută care ne făcuse pielea de găină, și am ascultat sunetele pe care le făcea grupul de vânători trecând pe lângă noi: tropot de copite, lătrat de ogari și sunetul cornului de vânătoare, ca o chemare palpitantă. Abia după mulți ani mi-a trecut prin minte întrebarea: cum putea vânătorul să sufle în corn dacă nu avea cap?

Când era vreme bună, călugărițele ne duceau în drumeții lungi. Se considera că sunt un exercițiu bun și că ne disciplinează. Trebuia să mergem în rând, două câte două (o formațiune căreia noi îi ziceam „crocodil"), iar la coadă erau două surori care se asigurau că

LIBRIS | We know books

ne comportăm cum trebuie. Uneori mergeam în satul Mark Cross sau în direcția opusă, spre gara Rotherbridge[1]. Rareori, mergeam pe domeniul din apropiere al ducesei de Leeds, să o *vizităm*. Ea era binefăcătoarea care sprijinea financiar orfelinatul. Nu aveam voie să intrăm în conac, dar ieșea ea pe terasă să ne salute. Așa că puteam doar să ne imaginăm splendoarea din interior.

Unul dintre traseele noastre trecea pe lângă un iaz care arăta groaznic, acoperit de alge verzi dezgustătoare și înconjurat de copaci înalți și întunecați. La marginea apei creștea stuf mai înalt decât noi. Am văzut odată cum a sărit o broască în stratul acela verde de mizerie și a dispărut pur și simplu. Locul ne speria teribil. Se zvonea că un om fusese ucis și aruncat în iaz. Acum locuiau acolo fantome. *Toată lumea* știa acest lucru! Pe aici treceam toate cu mâinile la spate și privirea înainte, crede-mă!

Nu știam altă viață decât cea dintr-un orfelinat și, ca în orice alt loc, aveam parte de momente bune și de momente proaste. Surorile erau binevoitoare, dar puteau fi și severe. Dacă făceam năzbâtii (cum ar fi să șoptim în timpul slujbei de la biserică), știam că vom ajunge în *camera de pedeapsă*. Pe parcursul zilei, dacă făceam vreo poznă, ni se trecea numele și fapta pe tabla mare de ardezie care se afla într-un capăt al încăperii, împreună cu numărul de lovituri pe care urma să le primim.

În seara zilei respective trebuia să mergem în camera de pedeapsă. Ne ridicam fusta și ne dădeam jos partea din spate a pantalonașilor (aveau nasturi pe laterale), pentru că loviturile se primeau la șezut. Apoi ne întindeam pe pat cu fața în pernă. Atunci, cea care *plesnea* – întotdeauna o soră, niciodată o maică – ne aplica numărul de lovituri cuvenite. Și își lua sarcina în serios!

De pe la șase ani, spiritul meu independent începuse să se manifeste destul de puternic. Am reușit să dau de bucluc chiar și în

[1] Gara Rotherfield a fost inaugurată pe 1 septembrie 1880, a fost redenumită Rotherfield and Mark Cross pe 1 noiembrie 1901 și a fost scoasă din uz pe 8 octombrie 1962. (n.tr.)

camera de pedeapsă. Regula era ca, după ce primeam loviturile, să ne fie șters numele de pe tablă, iar noi să îngenunchem și să spunem rugăciunea Act de căință. Mi s-a părut o pedeapsă dublă și am protestat.

– Soră, când mi se șterge numele de pe tablă înseamnă că am plătit deja pentru ceea ce am făcut. Actul de căință este o pedeapsă în plus – așa că nu voi spune rugăciunea.

Nu doar că numele meu a fost scris imediat din nou pe tablă, dar vestea despre acest nou act de nesupunere a ajuns și la Maica Superioară. După ce s-a gândit o vreme, a decis că ispășirea mea pentru purtarea păcătoasă era să-i sărut piciorul.

În seara aceea, se adunaseră în camerele ei mai multe călugărițe cu fețele împietrite. Am fost dusă acolo sub paza uneia dintre surorile care munceau. Maica Superioară mă aștepta așezată pe un scaun, cu piciorul întins în față.

M-am revoltat.

– Nu o să fac asta!

Am refuzat să mă supun unei asemenea umilințe.

– Dați-mi mai multe lovituri, dar nu asta.

– Ce ai făcut tu a fost un păcat, Jeanne; aceasta nu este pedeapsă. Trebuie să te căiești ca să fii iertată, a spus bătrâna călugăriță, neînduplecată.

– Nu.

Nu mă căiam și nici nu aveam de gând să mă aplec.

A oftat.

– Soră Dominique, cred că știți ce-i de făcut.

O situație asemănătoare se mai ivise, cu siguranță, în trecut, căci sora Dominique știa prea bine ce-i de făcut. Mi-a trecut o mână peste pântece și, cu cealaltă mână apăsată pe ceafă, m-a forțat să mă aplec. Îmi împingea capul tot mai jos, spre ținta stabilită. Vedeam pantoful robust și auster pe care trebuia să-l sărut tot mai aproape. Într-un moment de încăpățânare, m-am aplecat repede înainte și am mușcat-o pe cuvioasa maică de picior, chiar deasupra pantofului. Îmi amintesc și acum gustul ciorapului ei de lână.

LIBRIS | We know books

Ce zarvă s-a stârnit! A fost nevoie să treacă câteva zile până când lucrurile să revină la normal. Dar pedepsele nu m-au împiedicat să încerc din nou să fac anumite lucruri, atunci când credeam că aveam dreptate. Cum a fost și incidentul cu revolta contra spanacului.

În anul acela, călugărițele avuseseră o recoltă bogată de spanac, așa că săptămâni la rând doar spanac ne aștepta pe masă, zi de zi. Odată, o fată ceva mai mare a bombănit:

– Cred că ne dau iarbă cosită.

Dar spanacul a continuat să apară în farfurii. Știam ce era de făcut ca să se schimbe situația. Am cules câteva margarete din curte, le-am rupt în bucățele și le-am aruncat peste spanacul din farfuria mea, apoi le-am spus fetelor:

– Uitați, chiar *ne dau* iarbă cosită! Aici e o margaretă!

Gestul meu a dat tonul, așa că o fată a vomitat, alta a leșinat, iar altele și-au aruncat mâncarea din farfurii pe podea. Strategia a funcționat. Spanacul a dispărut pentru o vreme din meniu, iar eu, cum era de așteptat, am luat bătaie.

Însă au fost și multe momente bune. Pe măsură ce treceau anii, mi s-a permis să particip la excursiile de vară de la mare. Împreună cu călugărițele și celelalte fete, luam trenul și mergeam în orașele de pe coasta de sud a Angliei. Iubesc marea și acum.

Îmi amintesc cu drag de multe dintre profesoarele mele. Preferata mea era maica Marie des Anges, profesoara de franceză. Era frumoasă și înaltă, cu o eleganță naturală care cucerea pe toată lumea. O adoram. Ani mai târziu, când am făcut o călătorie înapoi în Anglia, am trecut și pe la orfelinat, să-mi caut dosarul. Clădirile arătau la fel, deși nu mi s-au mai părut atât de mari, ceea ce se întâmplă adesea când le vezi cu ochi de adult.

Însă locul devenise un seminar pentru preoți și nimeni nu mai știa mare lucru despre orfelinat. Am găsit totuși un îngrijitor în vârstă, care m-a îndrumat spre un cimitir unde erau îngropate unele dintre călugărițe. În cele din urmă, am găsit o cruce pe care

scria Marie of the Angels[1]. Când am privit mai atent partea de sus a brațului crucii, am mai descoperit un nume: „Cisneros". Am presupus că era numele ei de familie.

O altă persoană dragă mie a fost sora Ann. Îmi amintesc lecțiile ei despre îngrijirea animalelor. Ea se ocupa de grajduri și de dobitoace. Primisem permisiunea de a hrăni iepurii, dar ea voia să învăț mai mult decât atât. Era o femeie masivă, din Normandia.

Stând lângă un cal, cu furca în mână, îmi spunea:

– Copilă, niciodată, dar niciodată să nu duci animalul în grajd fără să-l cureți, frecându-l bine cu un braț de iarbă sau de fân.

Lecțiile ei simple mi-au fost de mare folos.

Yiza cea răbdătoare mi-a fost cea mai dragă dintre toate, cea care a petrecut atât de mult timp cu mine. Ea mi-a arătat cum să tricotez – cel puțin, a încercat. Ne tricotam singure ciorapii, dar nu am reușit niciodată să învăț cum se face călcâiul. Ciorapii mei aveau mereu noduri care îmi făceau bășici. Lecția adevărată pe care am învățat-o a fost că există lucruri pe care nu le pot stăpâni, oricât de mult m-aș strădui!

Poate că o amintire mi s-a întipărit mai puternic în minte decât restul. Când a murit regina Victoria, călugărițele ne-au dus cu trenul la Londra, să vedem cortegiul funerar.

Din clădirea mănăstirii londoneze a Surorilor Sfântului Prunc Isus, a trebuit să ne aplecăm pe ferestrele de la nivelul al treilea ca să putem zări cortegiul trecând pe strada învecinată. Ce paradă măreață! Am văzut caleștile aurite ale familiei regale, uniformele multicolore ale militarilor și trăsurile venite din cele mai îndepărtate colțuri ale Imperiului. Îmi amintesc de potentații din Indiile de Est, în toată splendoarea lor, cu giuvaiere sclipind pe turbane. A fost cel mai elaborat cortegiu funerar din istorie. Am aflat mai

[1] În franceză: Marie des Anges. În română, numele călugăriței ar fi fost Maria a Îngerilor. (n.tr.)

LIBRIS We know books

târziu că unii au plătit sume frumușele pentru un loc la fereastră, de unde să poată privi.

Când am terminat primul an de liceu, profesoarele mele au considerat că aveam note peste medie, așa că Maica Superioară, una nouă, m-a transferat la St. Leonard's, o altă mănăstire de călugărițe din apropiere de Harrogate, condusă de același ordin religios. Draga de Yiza a implorat-o să o transfere și pe ea împreună cu mine, ceea ce mi-a făcut mutarea mai ușoară. Și chiar am avut nevoie de prietenia ei, așa cum aveam să descopăr curând.

St. Leonard's nu era doar o școală nouă, ci și o lume complet diferită! În primul rând, nu era un orfelinat, și în al doilea rând, elevele nu erau sărace. Majoritatea erau fiice ale unor familii franceze înstărite, venite să învețe engleza. Încă din prima zi a fost evident că nu-mi găseam locul acolo.

Hainele mele erau aceleași pe care le purtasem la orfelinat, toate identice: rochii din serj bleumarin, decorate doar cu paspoaluri albe la guler și la manșete. Ciorapii negri de lână, la fel de neuniformi ca întotdeauna, și pantofii solizi și practici îmi completau înfățișarea, făcându-mă ținta ironiilor franțuzoaicelor, care erau toate frumos îmbrăcate. Îmi spuneau *la bâtarde*[1], crezând că nu știu ce înseamnă. Într-adevăr, nu știam semnificația cuvântului, dar știam că încercau să mă rănească prin cuvintele lor. Oricum, de cele mai multe ori, eram pur și simplu ignorată.

În perioadele de vacanță, celelalte eleve mergeau să-și viziteze rudele, dar eu petreceam singură acele momente, care ar fi trebuit să fie fericite. La un moment dat, când m-am săturat să fiu nefericită, am pus la cale un plan de răzbunare. Descoperisem o mică deschidere sub scenă, în sala de festivități. Cu greu reușeam să mă strecor înăuntru, dar odată intrată, spațiul era destul de încăpător. M-am furișat acolo și am stat ascunsă timp de trei zile. Le auzeam pe profesoare și pe fete strigându-mă, de-a lungul și de-a latul coridoarelor. Noaptea ieșeam pe neobservate ca să beau apă și să folosesc toaleta.

[1] Din franceză: „copila din flori" (n.tr.)

Într-a patra dimineață, am leșinat înainte să reușesc să mă ascund complet și m-au găsit; eram atât de slăbită încât nu puteam sta în picioare. M-au dus degrabă la infirmerie și l-au chemat pe tutorele meu la școală. A fost furios din cauza acestui nou inconvenient pe care i-l creasem și m-a transferat la o altă școală. Mi-a fost inima grea să mă despart de Yiza, dar de data aceasta nu i s-a mai permis să vină cu mine.

Noua școală era și mai elegantă; se afla în Weybridge și se numea St. Maur's Convent School, fiind condusă de ordinul de călugărițe Les Dames de Saint Maur. Din nou, hainele mele au fost motivul pentru care nu am fost acceptată. L-am implorat pe tutorele meu să-mi cumpere haine potrivite, dar a refuzat categoric.

Materiile erau ușoare, dar nu în domeniul academic m-am făcut remarcată. Aici a fost locul unde mi-am început *cariera* de artistă în evadări.

Într-o zi, dintr-un motiv pe care nu-l mai reține, am fost închisă în cameră. Pentru mine, era cea mai rea pedeapsă posibilă. Simțeam chemarea pădurii neîmblânzite de lângă școală și trebuia să îi răspund.

Camera mea era la etajul doi. În exterior se afla un brâu îngust și lung, care trecea pe după colț, fix sub fereastra încăperii cu trei toalete. Știam că acea fereastră era mereu lăsată deschisă și că de acolo puteam să cobor pe scările din spatele clădirii spre libertate.

M-am urcat pe bordură, am trecut cu grijă de colț și de burlan, și m-am strecurat prin fereastra deschisă. Deși planul părea simplu, m-a cuprins teama când m-am uitat în jos. Însă mi-a trecut rapid, pentru că după aceea am avut parte de o după-amiază minunată, rătăcind prin pădurea liniștită, respirând aerul dulce și proaspăt al libertății. Apoi mi-am dat seama că trebuia să merg din nou pe pervazul îngust pentru a mă întoarce în cameră!

Mi-a revenit frica pe măsură ce treceam încet de colț. A devenit mai intensă când s-a desprins puțin burlanul și când aproape că mi-am pierdut echilibrul! Dar am continuat să merg mai